

שני המאורות הגדולים

משיחת חיי אלול תשמ"ב

חיי אלול מציין את יום-הולדתם של הבעל-שם-טוב, מייסד החסידות, ושל אדמו"ר הזקן, מייסד חסידות חב"ד

רבותינו מספרים שאדמו"ר הזקן היה מלידה בעל נשמה חדשה ומיוחדת.

ישנו חילוק עיקרי, שמתחדש באותו רגע שבו יוצא התינוק מבטן אמו לאויר העולם.

ומהו? כשהעובר הוא בבטן אמו - אין ביכולתו ליצור דבר בעולם; ואילו ברגע יציאתו לאויר העולם - שומעים כבר את בכיו, והוא כבר מבלבל, או להפך - גורם שמחה ונחת-רוח וכיוצא בזה. הוא נעשה כח פעיל, דבר המשפיע בעולם.

מתי נעשה הדבר, באיזה רגע? קודם לכן, כשהיה אוכל - היה אוכל לעצמו; בנוסף למה שאכל "ממה שאמו אוכלת", היה אוכל לעצמו. כשהיה שותה, נוסף למה ששתה "ממה שאמו שותה", היה שותה לעצמו. ניתן לו לב דופק, דפיקת הלב וכל העניינים, והוא אף נענע באיבריו, אבל כל זה היה לעצמו.

שעריו וציפורניו גדלו ללא הרף עד שנגמרו שערותיו וציפורניו, אבל כל אלו היו לעצמו: לא ציפורניים שבאפשרותן לפעול בעולם, ולא שערות שבאפשרותן לפעול בעולם, אלא שערות וציפורניים שאינן אלא מוסיפות בגדלותו ובשלימותו, עד שיודעים ש"נגמרו שעריו וציפורניו", וזהו סימן שהוא "זרעא חייא וקיימא". הכל בהנוגע לעצמו.

מתי נעשה האדם דבר הפועל בעולמו של הקב"ה? עוד טרם יידע הנער לקרוא, טרם יידע הנער להבחין בין טוב לרע; מהרגע הראשון שיצא לאויר העולם - כבר פעל באויר העולם, כאמור לעיל.

וכפי שאנו רואים בפשטות: או שהוא בוכה ויש להשקיטו, או שהוא מחייך והכל מסביבו מאושרים מכך שהתינוק מחייך. וכיוצא בזה כמה וכמה עניינים ובכל יום ויום, החל מהרגע הראשון.

אבל בזה גופא אינו דומה כשהדבר נעשה על-ידי מציאותו, ללא כל השתדלות מצידו, לכשהדבר נעשה על-ידי מעשה שלו - שגם מעשה קטן נחשב כמעשה או כשהדבר נעשה על-ידי דיבורו או מחשבתו - שלשם כך יש צורך שיהיה גדול.

ועד"ז בנוגע להבדל שבין "חוטב עצים" ו"שואב מימין" לגבי "ראשיכם שבטיכם", שלכל אחד מהם ישנה שליחות זו: נוסף על לשון המשנה אני נבראתי לשמש את קוני", הרי בפירושי המשנה, בגמרא ובמדרשים ובמוסר, בחסידות ובקבלה - מבואר, ששימוש זה מתבטא בעיקר בעניין "לעשות לו יתברך דירה בתחתונים", לעשות מהעולם כך שיהיה "לשבת יצרה", מקום לשבתו של "אדם העליון".

ולשם כך יש צורך בכמה וכמה פעולות: לימוד התורה וקיום מצוותיה, "כל מעשיך יהיו לשם שמים" ו"בכל דרכיך דעה".

חיוב זה, לפעול בעולם ו"לעשות דירה לו יתברך בתחתונים", מוטל על כל אדם מישראל.

אבל אינו דומה חיוב המוטל על מי שניתנו לו כוחות גדולים, למי שניתנו לו הכוחות הגדולים הכי אפשריים - נשמה חדשה, דבר המאפשר לו לפעול, בהיותו נשמה חדשה, חידוש בעולם כולו! - עולם שבו

פרשת תבוא

היו קודם לכן תנאים ואמוראים, וקודם לכן - משה רבינו והאבות וכו', אל עולם זה באה לאחר-מכן נשמה חדשה שירדה למטה, נשמה בגוף, וכאן למטה יצאה לאוויר העולם.

בעצם העובדה שניתוספה נשמה בעולם, והיא נשמה חדשה - מעצמו מובן שצריך להיתוסף חידוש בעולם.

עובדה זו עצמה היא כבר חידוש, שהרי עצם מציאותה של הנשמה - בדוגמת האמור בנוגע למשה רבינו "ותרא אותו כי טוב הוא", שכשנולד "נתמלא הבית כולו אורה"; ומניין למדים זאת - מכך שנקרא בשם "טוב", "ותרא אותו כי טוב הוא", ו"טוב" הוא עניין האור. הרי שהבית נעשה מלא אורה בעצם הרגע שיצא לאוויר העולם.

אבל הכוונה אינה להסתפק בכך ש"נתמלא הבית כולו אורה".

זוהי פעולתם של הנשיאים, "המאורות הגדולים": הם בבחינת "מאור", שפירושו של "מאור" הוא שהוא המקור לאור; הם נקראים "מאורות הגדולים", כלומר שענייניהם נעשים באופן של גדלות.

ועד שגם מושפעיהם נעשים "נרות להאיר", "טופח על-מנת להטפוח", וכידוע מה שאמרו רבותינו נשיאינו, שהכתוב "צדיק באמונתו יחיה" - "אל תקרי יחיה אלא יחייה" - אינו אלא בתחילת העבודה, אבל לאחר שהופכים את הזולת למציאות חיה - עליו לחיות לאחר-מכן בכוח עצמו ובעבודת עצמו, כפי שתלמיד טוב מקבל מעין תכונותיו של מלמדו.

זהו רצונו של כל "מאור" - שתלמידו יהיה בבחינת "נרות להאיר", עד לאופן של "טופח על-מנת להטפוח".

ובכללות, כשמדובר על החסידות הכללית, ונשיא ומייסד חסידות הכללית, וכשמדובר על בורא, מייצר ועושה חסידות חב"ד, ונשיא חסידות חב"ד עד סוף כל הדורות - רצונם הוא, שתלמידיהם יהיו כיוצא בהם, באותו עניין שבהם עסקו ופעלו מתוך חיות.

